

muer, men den Forskjel, der er mellem Kjøb til eget Forbrug og Indkjøb til dermed igjen at drive Handel, som jeg har omtalt. Den ærede Rigsdagsmand udtrykker sig, som om jeg var en ivrig Ven af den omhandlede Indskrænkning, men maaskee er der ikke Mange, der have virket Mere til at faae de mange Indskrænkninger, der have været i den indre Omfatning, ophævede end jeg, men jeg troer, at de Indskrænkninger, der nu ere tilbage, ere faare ubetydelige, og jeg troer, der vil være saamegen Betænkelighed ved at have den lille Levning af de gamle Indskrænkninger, at det kunde være godt, at man ogsaa tager Hensyn dertil, før end man beslutter sig for den Lov, der foresligger. Jeg har ingenlunde betragtet Sagen som noget saa overmaade Vigtigt. Jeg har tværtimod fundet, at den ikke er af stor Betydning, undtagen med Hensyn til det Indtryk, det vilde gjøre paa en stor Deel af Kjøbenhavns Befolkning, som vilde troe, at den nu mere end forhen blev nødt til at søge sine Varer hos dem, som kjøbe til Forhandling, istedetfor at kunne søge dem hos Producenterne selv paa Torvet. Jeg gjentager nu, at det er ikke med Hensyn til Kornopkjøb i og for sig, at jeg troer, at der er den allermindste Betænkelighed ved at ophæve, hvad der er tilbage af Torvebegrænsningen, — dette har jeg udtalt ligefrem fra Begyndelsen af Sagen —, men jeg har meent, at det ikke var praktisk muligt at overholde Indskrænkningen med Hensyn til de øvrige Varer, der komme til Torvet, naar man gjør en Undtagelse derfra med Hensyn til uformalede Kornvarer.

Hofsenørn: Det forekommer mig dog, at den høitærede Indenrigsminister er lidt vel streng mod mit Forslag. Hvis jeg havde foreslaaet, at Torvevangen skulde hæves baade for Korn og Fedevarer, saa er jeg aldeles overbevist om, at den høitærede Indenrigsminister vilde have sagt: „Med Hensyn til Kornvarer har jeg ingen Betænkeligheder, men med Hensyn til Fedevarer har jeg Betæn-

feligheder, og derfor kan jeg ikke gaae ind paa Forslaget, fordi det tillige omhandler Fedevarer. — Jeg har derfor alene ladet det omhandle uformalede Kornvarer; thi man kan dog ikke nægte, at der er en temmelig stor Forskjel mellem Handel med Korn og Handel med Fedevarer. Allerede i Forordningen af 24de November 1790 ere Kornvarer og Fedevarer ikke stillede paa samme Maade. Derhos har jo i meget lang Tid med Hensyn til Indførsel fra Udlandet Omfatningen, navnlig af uformalede Kornvarer, været friere, end vi endnu have den af Fedevarer, og det er først, naar en større Frihed har bestaaet i en længere Mærskte, at der danner sig et rigeligere forsynet Marked. Den Betænkelighed, der kan hentes fra de Indbyggere her, der ønske selv at kjøbe deres Fornødenheder, er derhos anvendelig alene paa Fedevarer. Jeg troer altsaa, at jeg med Hensyn til dette Punct i mit Forslag snarere maatte regne paa Understøttelse hos den ærede Indenrigsminister, fordi jeg har udeladt Fedevarer af Paragraphen, og alene har holdt mig til uformalede Kornvarer. Der staaer nu den Indvending tilbage, at de, der ville kjøbe uformalede Kornvarer, tillige ville kjøbe Fedevarer; men dertil maa jeg tillade mig at bemærke, at det er ikke de samme Folk, som kjøbe disse to Slags Varer. I de ældre Bestemmelser om Høerne vil man finde, at det er kun Høter, og ikke andre uformalede Kornsorter, der ere henvisse til deres Handel. De Mænd, der først have henvendt sig til mig, ere heller ikke Høtere, men det er Mænd, der have deres Næring af at handle med Kornvarer, navnlig Meels og Grynhandlere; det er Folk, der opkjøbe uformalede Kornvarer, men ikke beskæftige sig med Fedevarer. Saavel denne Omstændighed som hvad der er oplyst og anført af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) forekommer mig at tale for, at disse to Omfatninger ikke ville blande sig med hinanden.